

udgifterne minde om, at senere lovgivning kan ændre billedet. Vi kan således se frem til en forhøjelse af folke- og invalidepensionerne, der i det kommende finansår antagelig vil medføre betydelige merudgifter for staten, og der ligger også i øvrigt forskellige forslag om større udgifter til behandling i tinget. Hertil kommer — det er ikke nogen hemmelighed — at vi må forvente øgede bevillinger såvel til forsvaret som til civilforsvaret, og disse forskellige nye udgiftsposter er ikke indregnet i det foreliggende budgetforslag.

Noget sikkert skøn over, om den samlede udgiftsstigning vil blive så stor, at der selv efter afgiftsforhøjelserne ikke er mulighed for at fastholde det overskud på drifts- og anlægsbudgettet, som det fremsatte forslag udviser, har vi således ikke i dag. Alt taget i betragtning tror jeg dog, at det anslåede budgetoverskud på knap 500 mill. kr., der skulle give kassemæssig balance, giver et ret realistisk udgangspunkt for budgetdebatten.“

Kapitalposterne var på finanslovforslaget optaget med netto-udbetalinger på omkring 350 mill. kr. „Det er en del mindre end i de nærmest foregående år — en bevægelse, som delvis afspejler den nedadgående tendens i statens lånudbetalinger. På nogle punkter er det dog meget vanskeligt at give et nøjagtigt skøn over kapitaludgifterne, således at det nævnte tal vel nok ligger noget i underkanten. Med et overskud på drifts- og anlægsbudgettet på omkring 500 mill. kr. er selve forslaget således nærmest udtryk for, at der skulle kunne ventes kassemæssig balance på statsbudgettet i 1962-63, eventuelt et beskedent kasseoverskud. Dette er helt i overensstemmelse med regeringens opfattelse, således som den også er kommet til udtryk i de nye afgiftslove, nemlig at det under de herskende økonomiske vilkår ville være helt uforsvarligt, om statsbudgettet viste en varig tendens til kassemæssigt underskud.“

Finansministeren omtalte i denne forbindelse den nedadgående tendens, der prægede *valutastillingen*, og den høje *rentefod*, hvis uheldige virkninger viste sig på flere områder.

„Begge disse forhold taler for at søge opnået en lidt bedre balance i samfundsøkonomien, og jeg tror ikke, der kan være tvivl om, at dette hellere må ske ved en forøgelse af opsparingen end ved en begrænsning af investeringerne.

Det står for mig som noget ganske indlysende, at staten under disse vilkår så vidt muligt må undgå at lægge beslag på kapitalmarkedet til finansiering af sine egne investeringer; det er samtidig ikke mindre nødvendigt, at den private opsparing øges i takt med erhvervenes kapitalbehov. Vi har en stigende privat opsparing, men den er ikke tilstrækkelig. Der er ikke nogen politisk strid om, at den private opsparing må fremmes, må begunstiges. Der skulle heller ikke være noget i vejen for, at man i fællesskab kunne finde frem til et initiativ fra samfundets side, sådan at man kunne øge den private